

et Artistnavn, et Pseudonym, under hvilket de kan optræde, og som for saa vidt er beskyttet, indregistreret; der er sikret dem Adgang til at øve deres Erhverv og sikret dem, at ikke andre uberettiget griber ind deri. Jeg henstiller derfor, at denne lille Reform maatte blive taget op til Overvejelse af den paagældende højtærede Minister og bragt til videre Udførelse.

Saa har jeg som næste Punkt nogle Bemærkninger om Akademiet for de skønne Kunster. Der staar paa Finanslovsforslaget opført hertil et Beløb paa over 300 000 Kr. Det er en ret anselig Sum. Hvis man vil sammenligne den med, hvad der f. Eks. ydes til det kongelige Teater — og Sammenligningen byder sig af sig selv —, saa viser det sig, at der paa Finanslovsforslaget er opført 170 000 Kr. til Teatret; det bliver endda betydeligt mere, men det staar for saa vidt altsaa paa Finansloven. Men til Akademiet for de skønne Kunster staar der 300 000 Kr. Nu har for nylig Professor Oscar Matthiesen i nogle Artikler i „Nationaltidende“ uddybet Kunsthistorikeren Oppermanns Kritik. Man havde ventet, at der saa vilde være kommet Indlæg fra modsat Side; naar man siger, at de unge paa Kunstakademiet faktisk intet lærer, og at der er et System af Slendrian, der ganske virker mod den Hensigt, der maatte være for Staten, naar den yder betydelige Beløb dertil, skulde man tro, at der maatte fremkomme Indlæg imod noget saadant; men det er ikke sket. Tværtimod, de Indlæg, der er fremkommet, bestyrker ganske hin Kritik. Der er fremsat Udtalelser af den kendte Maler Viggo Pedersen, og der er fra de unges egen Kreds, som direkte skulde have Udbytte af Kunstakademiet, for en stor Del givet Tilslutning til, hvad der er fremført af Hr. Oppermann og Professor Oscar Matthiesen. Naar man ikke fra de angrebnes Side har noget at anføre til Forsvar, synes det unøgtelig, at Kritikken maa være berettiget eller i alt Fald, at der i denne Kritik maa indeholdes ikke saa lidt Berettigelse. Jeg vil derfor anmode den højtærede Undervisningsminister om at stille sig sympatetisk overfor Kravet om Nedsættelsen af en Kommission, der kunde tage disse Forhold under Overvejelse. Det er da ganske urimeligt, at Staten yder betydelige Beløb til Virksomheder, der skal gavne den unge Slægt og dermed det kulturelle Liv i Landet, naar de faktisk anvendes, efter hvad Kritikken viser os, paa en saare uheldig Maade.

Endelig vil jeg blandt disse Spørgsmaal, som jeg har ønsket at fremdrage, og som henhører under de paagældende Ministre, nævne mit Kælebarn Idrætten. Jeg ved meget godt, at det er ikke alle, der synes, det er saa særlig megen Omtale værd, men jeg tror, man tager i høj Grad fejl deri. Erfaringen vil overbevise derom, som Tiden gaar, og navnlig vil det vise sig, naar Nationernes Forbund skal træde i praktisk Virksomhed. Saa vil der være en Række menneskelige Omraader, hvorpaa der trænges til Tilnærmelse mellem Nationerne; men der findes maaske neppe noget, der i højere Grad bidrager til at føre Nationernes Ungdom sammen end netop Idrætten, og dette Idrættens Internationale har derfor stor Værdi for Genopbyggelse af den Verden, der nu i høj Grad ligger i Ruiner. Men hvad gør saa den danske Stat herfor? Jeg ser paa Finanslovsforslaget, at der er opført et Beløb af 27 500 Kr. til Idrætten. Men de sidste Skattelove, som dette Ting og det andet Ting har vedtaget — jeg har ikke stemt for det paagældende, i alt Fald ikke i Skattelovene — vil efter al Sandsynlighed vise, at Skatterne paa Idrætten vil indbringe os et Beløb, der vel kan ligge mellem 50 000 og 100 000 Kr. Dette Skuffesystem, hvor man giver til den ene Side og tager fra den anden Side, synes mig ganske urimeligt. Man har i Virkeligheden ved at beskatte Idrætten bidraget noget til at skade den, fordi den ikke kan bære de høje Udgifter. Publikum betaler maaske nu kun til Fodboldspil, men ellers ikke; f. Eks. til den udmærkede skønne Idræt Brydekamp betaler det ikke nogen høj Pris. Altsaa vil man skade Idrætten, hvis den skal præsentere sig for det offentlige, og kan den ikke det, skal den, hvad den tilsigter, prøve paa at begrænse sig saaledes, at den danner en Ring, indenfor hvilken kun de kan komme, der hører Idrættens Foreningsliv til — en Metode, der for Resten har været anvendt paa andre Omraader —, vil det betyde, at Staten mister den Indtægt, den har gjort Regning paa. I alle Tilfælde forekommer det mig, at det er meget bedrøveligt, at man er skredet til en Beskatning af Idrætten, hvorved man har beskattet Grene, der mindst af alt taaler en Beskatning.

Jeg vil her i Forbindelse med Spørgsmaalet om Idrætten spørge, om jeg er i Stand til at faa en lille velvillig imødekomende Udtalelse fra den højtærede Indenrigsminister i Retning af, om man virkelig herfra vil yde et nævneværdigt Bi-